

Nemzetiségi költők versei és műfordításai

Radnóti Miklós horvátul – ifj. Blazsetin István fordításai

Két karodban

Két karodban ringatózom
csöndesen.
Két karomban ringatózol
csöndesen.
Két karodban gyermek vagyok,
hallgatag.
Két karomban gyermek vagy te,
hallgatlak.
Két karoddal átölelsz te,
ha félek.
Két karommal átölellek
s nem félek.
Két karodban nem ijeszt majd
a halál nagy
csöndje sem.
Két karodban a halálon,
mint egy álmon
átesem.

(1941. április 20.)

U tvojem krilu

U krilu tvojem ljuljam se
lagano.
U krilu mojem ljuljaš se
lagano.
U krilu tvojem dijete sam
šutljivo.
U krilu mojem dijete si
slušam te.
Zagrliš me rukama
kad bojim se.
Zagrlim te rukama
ne bojim se.
U krilu tvojem neće me strašiti
ni pusta tišina
strašne smrti.
U tvojem krilu preskočit ću
preko smrti
kao u snu.

(20. travnja 1941.)

Rejtettelek

Rejtettelek sokáig,
mint lassan ért gyümölcsét
levél közt rejti ága,
s mint téli ablak tükrén
a józan jég virága
virulsz ki most eszemben.
S tudom már mit jelent ha
kezed hajadra lebben,
bokád kis billenését
is őrzöm már szívemben,
s bordáid szép ívét is
oly hűvösen csodálom,
mint aki megpihent már
ily lélekző csodákon.
És mégis álmaimban
gyakorta száz karom van
s mint álombéli isten
szorítlak száz karomban.

(1942. február 20.)

Skrivao sam te

Skrivao sam te dugo
kao grana svoj plod
koji sporo sazrijeva;
a sad poput ledenog cvijeta
na glatkom zimskom prozoru
cvjetaš u mojim mislima.
Znam već što znači
kad ti ruka kosu gladi,
već u srcu čuvam
titraj tvoga gležnja,
hladno se divim
lijepom luku tvojih rebara
kao da su za mene
takve divote svakodneve.
A ipak, u mojim snovima
često sto pandži ima
i poput božanstva iz snova
stišćem te sa stotinu ruka.

(20. veljače 1942.)

József Attila cigányul – Choli Daróczi József fordításai

Ats poetica (*Ars poetica*)

Poeto som – che grizha avlas
man e poetica numa?
Na avlas shukar te zhanas
po cheri le pajeske cherhaja.

E vrama loke-lokes nachol,
chi pav paramichengo thud,
kathe e chachi luma patyol,
haj pe o cheri spumi but.

Shukar zvoro – te najon andre:
e pacha si, o izdripo,
jekhavres andal' spumi vazdel
sano, godyaver kamipo.

Kaver poeti – che gindoyma...?
Zhi kaj kor phiren andej mel,
kerde kipunca haj molyasa,
len von e voja, zhi ka' Del.

Me zhavtar angla kaj kirchima
zhi kaj o godyi, haj majdur!
Me chi dav slobodo godyasa
le korre kantyaes, o bur.

Te xas, te shaj pes, te soves!
Inkertu jek la lumasa!
Kathar e bari dukh te rovos,
chi avos kavrengo skluga.

Naj vorba – me t'avav baxtalo!
Ke te na, tele dikhenma,
haj shon pe mande kotor lolo,
muro rat pen le tatyima.

Me muro muj chi xutrav andre,
vorba shuvav ka' zhanipo.
Intrego them dikhel pe mande,
pe mande gindyil o prosto.

Man hatyarel o chokajari
mashkar duj mishkimaturi,
pe ma zhutyaren sakko ratyi
le chorre ternyimaturi.

Haj kaj kethaes bluzhe mardyon,
mure poemi nashaven,
anen le but phrata te tankon,
le rimmura kodol phenen.

Kodt phenav: naj mursh o manush,
ba kodi gindyil, haj silo.
Te losarel les o dad, o mursh:
e godyi haj o kamipo!

Koldushura (*Koldusok*)

I.
Phura, me pala kadi chorro;
Shava, sakkon kodi kerel. Na ker!

Ba le zhuvlya, sungalej, barvale!
Dikhes, me numa kade pipij o cheri.

Phura, muri rovlyi te nashel kamel!
Shava, haj na avel akorde khonyik?

Vi te perel, feri sa shuko manro!
Thud trubulas, na zhanav aba te xav.

Ekh felyastra adyes andre phagav!
Phanglo peres, haj marentu. Dila.

Ekh felyastra sa andre phagav!
Ash, shunentu, haj na del, kon orde avel.

II.
Phura, e phuvnyi pale phumbarel,
Majmishto zhanesa te manges mo.

Ba bechijas lesa, ande o del!
Chi kaver chi keres. Sa numa e dosh.

Man na kamlas tyi shej, phura.
Losha ke dikhes o svunto milaj.

Akanak chi pe tu na dikhlas, phura.
Barem lake vi pe gada lichon. *

Phanri coxatar naj maj but patyiv!
Ba tut trubulas, tu nyekurato, bur.

III.
Shava na trajij but, kade gindyij.
Me pale kodi, ke trajisardan but.

Mero haj na rovela chi khonyik!
Dostaj, pune zhuvesas, ingros tut.

Raja muro! – Phenav kam duj mishi!
Pala kodol maj ba e goj kinav.

Lut inke marla o Raj Del o baro!
Marla, te sar tu phuro, gircho avo.

A lasho, jokhar vi tu meresa!
Ba zhi atunchi muroj o kolco.

Chi daras kathar o beng? Meresa!
Daros, te zhuva – haj shaves kamav.

Rudnyija tut kothe. Phenav ek misha!
Anda le sheja le baron but shukar!

Butivar peresa banges po nakh!
Feri te avel ekh zuralo shavo!

Ady Endre németül – Áts Erika fordításai

Krisztus-kereszt az erdőn

Havas Krisztus-kereszt az erdőn
Holdas, nagy, téli éjszakában:
Régi emlék. Csörgős szánkóval
Valamikor én arra jártam
Holdas nagy, téli éjszakában.

Az apám még vidám legény volt,
Dalolt, hogyha keresztre nézett,
Én meg az apám fia voltam.
Ki unta a faragott képet
S dalolt, hogyha keresztre nézett.

Két nyakas, magyar kálvinista,
Miként az Idő, úgy röpültünk,
Apa, fiú: egy Igen s egy Nem,
Egymás mellett dalolva ültünk
S miként az Idő, úgy röpültünk.

Húsz éve elmúlt s gondolatban
Ott röpül a szánom az éjben
S amit akkor elmulasztottam,
Megemelem kalapom mélyen.
Ott röpül a szánom az éjben.

Christuskreuz im Wald

*Verschneites Christuskreuz im Wald.
Groß war der Mond, mächtig die Nacht.
Lang, lang ist's her. Schellengeläut
zog den Schlitten durch Winters Pracht.
Groß war der Mond, mächtig die Nacht.*

*Vater noch jung, ein ganzer Kerl,
sang laut, am Kruzifix vorbei.
Ich, meines Vaters echter Sohn,
dem Götzenbilder einerlei,
sang laut am Kruzifix vorbei.*

*Zwei hartnäckige Kalvinisten,
brausten dahin, im Flug der Zeit.
Vater und Sohn: ein Ja und ein Nein,
schmetterten Lieder himmelweit.
Brausten dahin im Flug der Zeit.*

*Nach zwanzig Jahren kommt's mir vor:
Da fliegt mein Schlitten in der Nacht.
Ich zieh' den Hut tief, tu', was ich
damals nicht hab fertiggebracht.
Da fliegt mein Schlitten in der Nacht.*

Párisban járt az ősz

Párisba tegnap beszökött az Ősz.
Szent Mihály útján suhant nesztelen,
Kánikulában, halk lombok alatt
S találkozott velem.

Ballagtam éppen a Szajna felé
S égtek fülemben kis rőzse-dalok:
Füstöse, furcsák, búsak, bíborak.
Arról, hogy meghalok.

Elért az Ősz és súgott valamit,
Szent Mihály útja beleremegett,
Züm, züm: röpködtek végig az úton
Tréfás falevelek.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé
A Párisból az Ősz kacagva szaladt.
Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán
Nyögő lombok alatt.

Der Herbst in Paris

*Der Herbst ist gestern in Paris gewesen,
Sankt Michaels Straße entlang er schlich
Unter Hundstage schwerem stillen Laub
Und dort traf er auf mich.*

*War unterwegs zur Seine, mein Herz entflammt
Mit Reisigfeuer-Liedchen: Purpurrot,
Viel rascher Rauch, krause Melancholie.
Dachte an meinen Tod.*

*Der Herbst holte mich ein, flüsterte 'was.
Sankt Michaels Straße erbebte stumm.
Blätter, als wär's zum Spaß, hüpfen vom Baum
Und wirbelten: Surnm, summ.*

*Ein Augenblick. Der Sommer ungerührt.
Lachend machte der Herbst sich aus dem Staub.
Und daß er da war, hab nur ich gewußt:
Hörte ächzen das Laub.*

Ugrótáncot jókedvemből Skákavý ja tanec krepčím

Ugrótáncot jókedvemből,
édes rózsám, járok,
országút visz Fehérvárig,
széles a két árok.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
kinek nincsen tíz tallérja,
kötőféket tartsa.

Kisbelényes igen kényes,
ott terem a jó bor,
Nagyszalonta, sok szalonka,
ott vadászni jó sor.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
lompos, kócos, lassan billeg
Öreg kutya farka.

Kifogtunk a Küküllőből
három rocska rákot,
Vásárhelynél ágyu bömből,
köpködi a lángot.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
hadd forogjon a huncut világ,
az ő lelke rajta.

*Skákavý ja tanec krepčím,
Drahá, nie som starký,
Hradská vedie k Belehradu,
Široké má jarky.
Bums-tadrá, bums-tadrá,
Ivica, Eubica, Lizka,
Ten, kto má len päť toliarov,
Nech si tenko psiska.*

*Pod Revúcou chlapci revú,
Tam sú dobré vína,
V Šimonovciach Šimon spieva
Piesne harlekýna.
Bums-tadrá, bums-tadrá
Ivica, Eubica, Lizka,
Rozgajdaný, strapatý je
Chvost starého psiska.*

*Zo Suchej sme vylovili
Za tri ročky ráčkov,
Pod Budínom delo plúje
Oheň do obláčkov.
Bums-tadrá, bums-tadrá,
Ivica, Eubica, Lizka,
Nech sa točí svet, ten huncút,
Hrom do bejáriska!*

Galagonya

Őszi éjjel
izzik a galagonya
izzik a galagonya
ruhája.
Zúg a túske,
szél szalad ide-oda,
reszket a galagonya
magába.
Hogy a Hold rá
fátylat ereszt:
lánnyá válik,
sírni kezd.
Őszi éjjel
izzik a galagonya
izzik a galagonya
ruhája.

Hlohynä

*V nočnú chvíľu
Jesennej divočiny
Žeravie na hlohyni
Kabátik.
Zunia trne,
Vetrisko poletuje,
Trasie sa, horekuje
Hlohokrík.
Keď hore Mesiac
Tonie v tme,
Hlohynka sa
Rozplače.
V nočnú chvíľu
Žeravie na hlohyni,
Žeravie na hlohyni
kabátik.*

A tündér

Bóbita, Bóbita táncol,
körben az angyalok ülnek,
béka-hadak fuvoláznak,
sáska-hadak hegedülnek.

Bóbita Bóbita játszik,
szárnyat ígéz a malacra,
ráül, ígér neki csókot,
röpteti és kikacagja.

Bóbita Bóbita épít,
hajnali köd-fal a vára,
termeiben sok a vendég,
törpe-kirány fia-lánya.

Bóbita Bóbita álmos,
elpihen őszi levélen,
két csiga őrzi az álmát,
szunnyad az ág sűrűjében.

Víla

*Púpava, Púpava tančí,
Vôkol nej anjeli čupia,
Húfy žiab durkajú flauty,
Kobyľky zunia na husliach.*

*Púpava, Púpava hrá sa,
Čaruje prasiatku krídla,
Sadne si naň, bozk mu sľúbi,
Vzlietne na ňom ako víla.*

*Púpava, Púpava stavia,
Z rannej hmly hradby si kúzli,
V dvorane bavia sa hostia,
Kráľ Drobec, slečny, viťúzi.*

*Púpava, Púpava drieme,
V húšťave lístia si hovie,
Slimáky strážia jej snúček,
Hojdá ju šepkavé krovie.*

Marko Dekić-Bodoljaš versei

Illatok (*Mirisi*)

Ma, reggel
az emlékezet ablakán
csörömpöltek a villamosok,
s átszóve
a régmúlt élmények
drótkötél hálóival,
integtetek
az acélos villanypóznák.

Ma, reggel
felturbékoltak a galambok
az elhagyott otthon
küszöbe fölött,
mely vakítóan csillog
az álmodozás sínein,
a végleges visszatéréshez,
a megrökönyödött gyermekkor
giz-gazos udvarába.

Ma, reggel
a múlt kilométerei
látogatóként
dülöngéltek a
bácskai rónaság
szélesre tárt ölelésébe,
mely lebegő könnyedségével
és veszélyes súlyosságával,
hajolt fölém.

Ma, reggel
érthetetlen reám bukkantak
a falusi cimborák
nyugtalan árnyai,
valamilyen bahanális zsvajjal,
ágaskodó fekete paripákkal,
s a tamburák cirpelő hangjával,
melyek disszonanciája sértette
az összetört poharak
metsző csengését.

Ma, reggel
szétpattantak a valamikori sebek
vörösesszínű kötéseit,
zuhogó illatokká váltak
a falusi akácfák,
s szétömlöttek
a megrökönyödött emlékek sodrai,
az udvarokon és kertekben,
összeroppantak
a visszatérés vágyának sortüzei,
létem kis közébe –
szeretett Bodolyámba.

a szerző fordítása

*Jutros su
na prozoru sjećanja
zatandrakali tramvaj
i razmahale se
čelične bandere
ispreplitane
žičanim mrežama
davnašnjih doživljaja.*

*Jutros su
zagugutali golubovi
nad pragom
usamljenog doma
što bliješti
na tračnicama mašte
konačnog povratka
u dvore korova
usplahirenog djetinjstva.*

*Jutros su
kilometraže prošlosti
zagegale u pohode
bačvanskim ravnicama
u zagrljaj širok
koji se lepršavo lako
i ubitačno teško
nadnio nad
mene.*

*Jutros su
neshvatljivo nabasale
na mene uznemirene sjenke
seoskih drugara
uz neku bahatu galamu
i propinjanje vranaca
sićanih glasova tamburica
koje je disonantno
narušavao rezak zvon
razbijenih čaša.*

*Jutros su
prsnuli zavoji
rumenila nekadašnjih rana
zapljuštali mirisi
seoskih bagremova
i razlili se brzaci
usplahirene sjete
dvoorištima i bostanima
razlomili se plotuni
željnoga vraćanja
u sokačić moga postojanja –
voljenoj Bodolji.*

Hej, Baranya...

Hej, Baranya, bővelkedsz dombokban
Duna vize ékesít még jobban.
Téged díszít erdő és legelő,
Termő határ, gyümölcsillat felhő.

Hej, Baranya, szőlő vagy te érő,
Sosem láttam tehozzád felérőt.
Sokak szíve dicséddel van teli,
De még jobban ki neved viseli.

Hej, Baranya, sokác ékes hona,
Vígtság benned elrejtve nincs soha.
Repül a dal, a kóló hullámzik,
Tambura szól, pengő húrja hangzik.

Berkes Ákos fordítása

Baranya, te drága!

Dimbes-dombos Baranya, te drága!
Díszöved a Duna jobbik ága.
Díszköntösöd: gazdag mezők, rétek,
Gyönyörű vagy, be szívesen nézlek.

Fejkoszorúd tán a legszebb éked,
Erdők, szőlők díszítenek téged.
Sokác szívek leggyönyörűbb vágya,
Aki látott, nevedet is áldja.

Dimbes-dombos Baranya, te drága!
Sokác fiúk-lányok boldogsága!
Tambura szól, hullámzik a kóló,
Talpuk alatt még a föld is forró.

Kormos Sándor fordítása

A remények összeomlottak...

A remények összeomlottak,
S eltűntek az álmok,
Mély örvényben süllyedtek a vágyak.
Amikor szárnyat terjeszt
A súlyos, kínos csend,
Új érzések ereje
Hiábavaló.

A remények összeomlottak,
Hullám, hullámmal vív.
Viharos lélekben tespedtség árad,
Mely nem ismeri fel
A könnyet, fájdalmat, hűséget,
S egy szív lángolását.

a szerző fordítása

Robert Becker versei

Számvetés

nincstelen napom
nem üzen csendet
se pirkadó neszt:
perceit gyűjti
lefutott szemként
órák gombolyagára

nincstelen napom
ha felkapom
rendre álljon
havak ezredében
glédájában az évnek:
hírnöke a semmiségnek

nincstelen napom
egyszer majd hátrahagyom:
kullogó végen
feszülő égen
s magam megyek csak
magam magam

Véd a vég

fenyőmag vagyok
hétrófös avarban
ring bennem az erdő
őszi szél kél
de örök a ZÖLD
jéggel vegyes gyanta
héjként véd a télben

Félszegen

A szél karjára ült szerelmem:
lehunyt szemmel nevet az égnek,
és kiáltásomat nem hallja már.

Láblóbálva száll szebb jövőbe
aranyharmat – drága kincsem.
Nézem, nézem, nézem;
míg az alkony köcsögéből
ki nem fortyan a süket, vak sötétség.

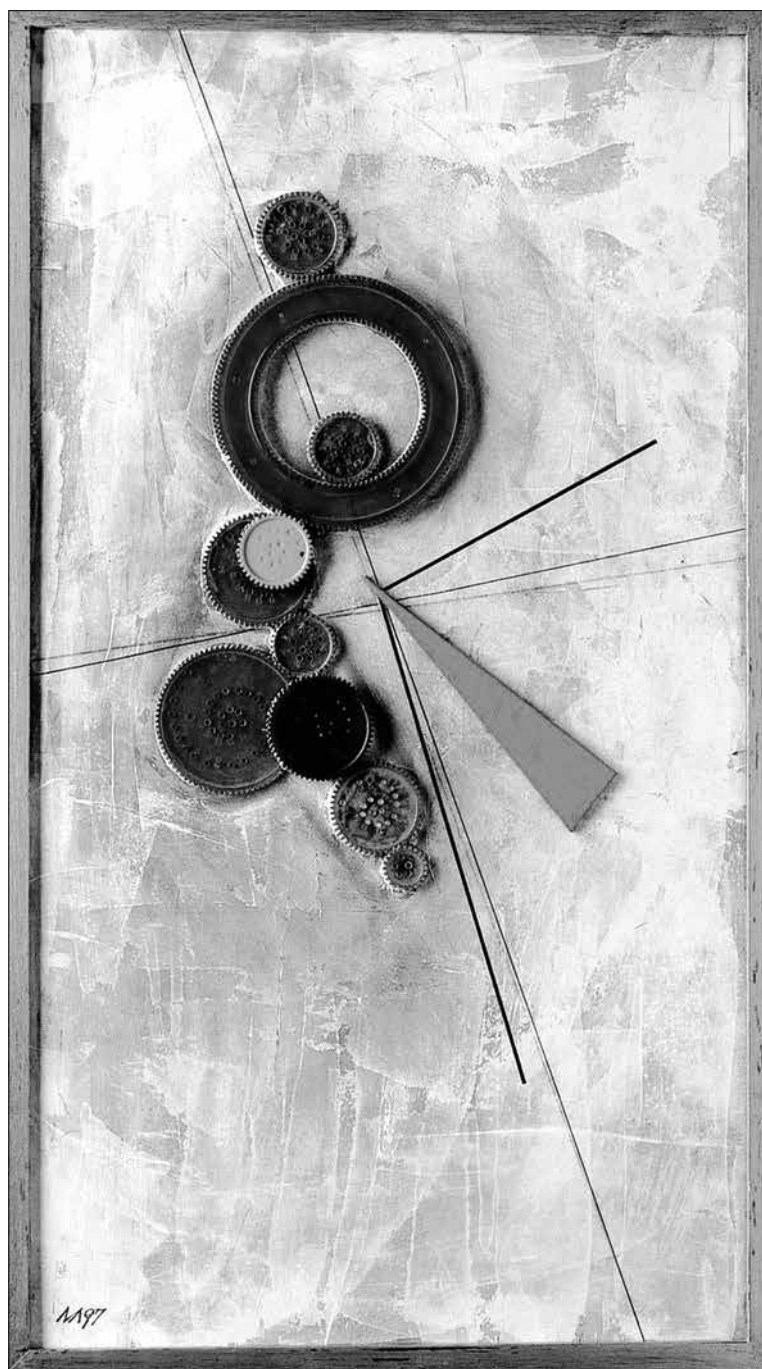
Nyomomban szíromfalú remény kószál:
tán tréfányi játék az egész,
s hajnalra ágyam szélén látom
veríték-törlő jó szerelmem

Szelíd vers a szerelemről

Néha légy velem, ha rólad álmodom!
Takarómon simíts végig csendben –
ha rád gondolok, úgy tégy,
mintha hátam megett állnál.
Ha est közeleg,
fülembé súgd:
„Szép hold kél ma éjjel”
– s reggel zsenge fűről hozz harmatot;
száraz nyelvemre lehelj
téged hozó új napot!

Harmadik dal

jégtalpakon síklik a vihar
por, szöszmös, hajam cibálója
felhő vagyok, ő terelget,
hajt a csend ösvényein süvöltve
– bosszú, bosszú és halál –
rejtjelzett üzenet a mából:
talán tegnap része voltam
talán holnap részese leszek
– a sorsnak

Matzon Ákos alkotása

Áts Erika versei

Család

a nagyival utaztunk a gépen
és ordítottak
bombát csináltak belőlünk
szálltunk
egyenesen az anyu dolgozójába
puha karja íve eltörött
a telefonkagyló után nyúlt éppen
apu
hét nap hét éjjel kotort
porban romban pusztá kézzel utánunk
rettentő forgószél volt
iszonyú földrengés
az képes erre
egyre azt motyogta
a szeptembernek mely vadul
orgonát bomlott
felfoghatatlan

Anyanyelv

Halála óráján az én
örmény magyar
három világnyelvet beszélő nagy-
nyám
csak *ruténul* tudott,
így tyutyúgatta Ungvárott
a dajka.

Nem értettük mit mond.
Bennem az elfojtott iskolai orosz nyelv
végre, utolsó szavára villant:
bojít – jaj, fáj.

(És nekem
honnan jött szóra nyílik majd
üveggolyóba gyúrt ejtőernyőm,
a szívárvány?)

Talán táj

Fagolyólábon
jár az óratorony,
tizenhárom barakk
hasalt a hegyre.
Szögekkel szőrös szürke drótokon
csendet zörget a nekivadult este.
Fent hold. Nagy kő,
arca csak volt. Vár.
Nincs határidő.

Familie

*im Flugzeug auf meiner Reise mit Oma
brüllten sie los
haben aus uns eine Bombe gemacht
wir flogen
hinein ins Mutters Büro
der weiche Schwung ihres Arms zerbrach
sie griff gerade zum Telefonhörer
Vater grub
sieben Tage sieben Nächte
in Staub und Schutt mit bloßen Händen nach uns
muß ein Twister gewesen sein
ein Erdbeben
zu sowas fähig
stammelte er immerzu
in den September der wie verrückt
Fliederknospen trieb
nicht zu fassen*

Muttersprache

*Meine ungarisch-armenische Oma,
dreier Weltsprachen mächtig
redete in der Todesstunde plötzlich
ruthenisch,
wie sie gekost beim Stillen
ihre Amme.*

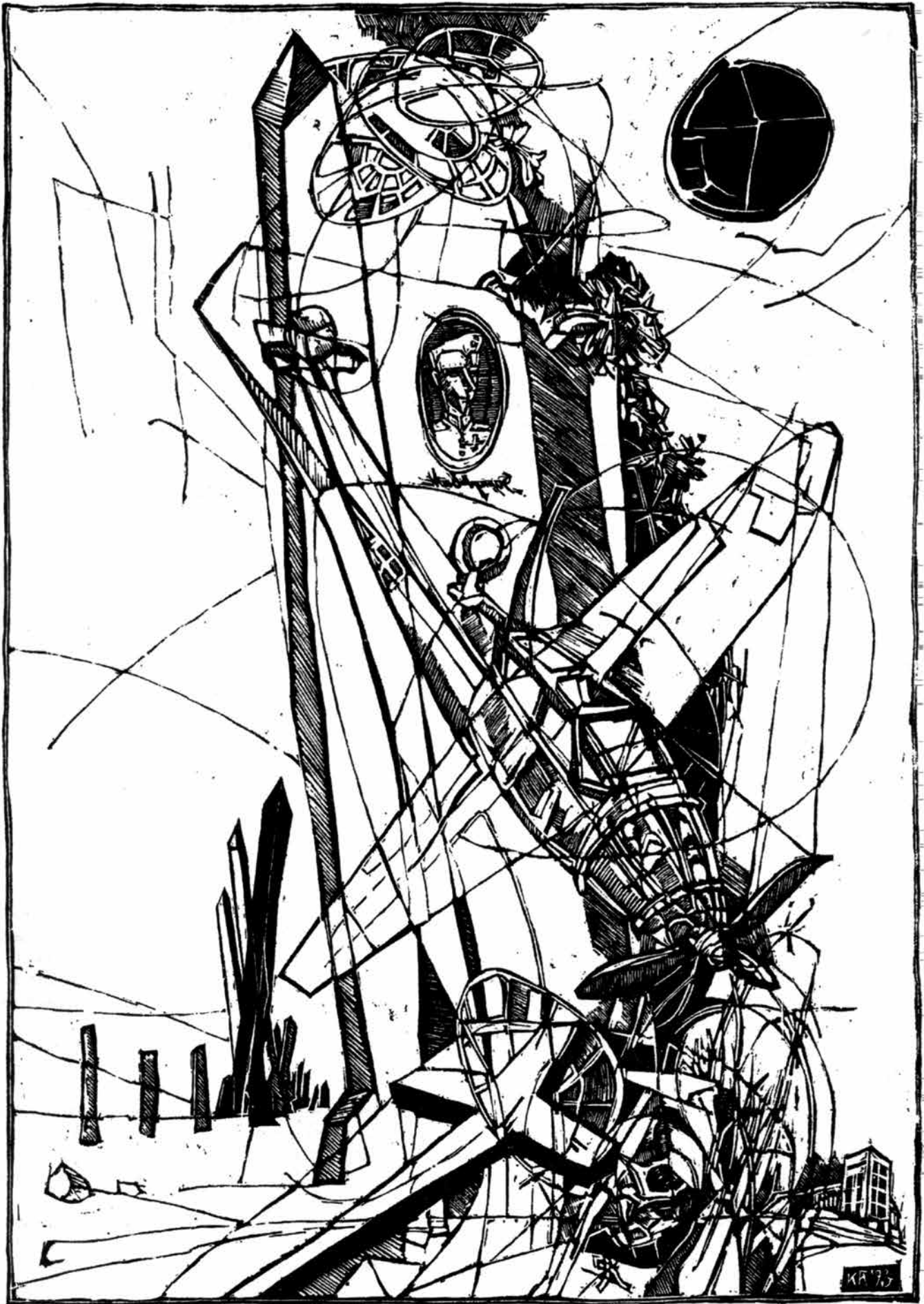
*Wir verstanden sie nicht.
In unserem verdrängten Schulrussisch
blitzte es erst bei ihrem letzten Wort:
„bojit“ – tut weh.*

*(Für den tausendfach gefalteten
Regenbogen in meiner Glaskugel
woher wird sein
das Reißleine-Wort?)*

Partizipien 1950

*Wachtürme auf Stelzen,
spreizbeinig, im Karree.
Dreizehn Baracken bäuchlings
hingestreckt am Hang.
Abendstille, verhetzt,
macht klirren den Dornendraht
zum Mond aus Stein
mit dem Gesicht Gewesen-sein
unbefristet lang.*

a szerző fordításai

König Róbert metszete

Kortárs szlovák költők versei

Fuhl Imre

Érzem az éjjelt

Álmaim kergetve rám talál az este.
A sötétség elől nem menekülhetek
Műfények égnek a bevakolt égen,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Vannak kik hiszik a sötét éjszakát,
s vannak kik tudják, hogyan kell tovább
Én semmit sem tudok és mindentől félek,
mert én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Még emberek járnak az aszfaltutakon.
Köztük a nagy célt keresem, kutatom.
Szemünkben még ott él a nappalok fénye,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt

Nem tudom, az Ember még hány évig élhet.
Mikor lesz vége, ott, a mesének?
A hétfejű sárkány álmomból fölébreszt,
és újra látom, oh, újra érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Hozzád térek vissza

te megszélidült vers
erőért koldulva
hozzád térek vissza
te altató-halk zene
rossz tranzisztorokkal
hozzád térek vissza
te ezeréves friss patak
kicserepesedett szájjal
hozzád térek vissza

te napfelkelte-illat
várost magamba szíva
hozzád térek vissza
te melegölű kályha
napsütésben is fázva
hozzád térek vissza
te elernyedte ölelés
hozzád térek vissza
hófehér szerelmedért

Együtt – egyedül

magányos
éjszakáimon
lehúzza
redőnyét az ég
s kialszanak
a csillagok

magamban is
veled vagyok

Alexander Kormoš

Jegyenye

Gyönyörű pilisi völgy fölött
hatalmas jegyenye termett,
mésztermű kemence füstölög,
belepi korom és pernye.

Egyszer a jegenyét kivágták,
tűzéből lángrózsa lobbant,
mészfehér lélekkel kívánták:
éljenek naponta jobban.

Ápolván tölgyenlők életét
vágta a csökevény aljat,
mindent, mi fölösen sarjadt.

De mikor azt a fát égették,
lenne több kenyérük végre,
megfakult égüknek kékje.

Gregor Papuček

A gondolatok konyhája

Gyakran járok
gondolatokért
a tudat kitaposott
ösvényein,
ahogyan anyám járt
tisztá vízért
fehér vödörrel,
rúddal a vállán.
Óvatosan merített
a forrás vizéből,
nehogy felkavarja.
Én is megfontoltan
lépkedek gondolataimmal.
Kár lenne őket kiloccsantani.
A nemes teher alatt
görnyedezve térek vissza

a zöldellő rétről konyhánkba.
Anyám hozta így a vödörket,
s miután letette,
kiegyenesedett derékkal
felsóhajtott:
Elkezdhettek főzni,
vitem az már van.
Az érzelmek fűszerével szórom meg
a meghámozott szavakat,
tisztá gondolatokkal öntöm fel őket,
forró tűzre teszem
s hosszasan kevergetem.
Talán vers lesz belőle.
Ki tudja?
Anyámnak
sosem égett oda.

V menšinovom prostredí...

*na margo konferencie
„Slovenčina v menšinovom
prostredí II.”*

Starčekovia – starí
Cieľ je dávno daný!
Vy otcovia a mamy.

– za súčasnosť
a budúcnosť
z biedy je veľmi veľmi dosť!

Denne berú nás
na zodpovednosť!

Ludia, časy – doba!
A my sami seba!
Prozaická vec – zloba!

Občas hlavnú rolu
hrá v nás
úzkosť i chleba!

Zosúladiť si cesty
nosíme aj tresty
– v osudoch!

Buď zostaň vzorom
tou svojráznou vernosťou
tú vieru
– v minulosti!

Ktorá nás
kedy vtedy
čo aj mimochodne
aspoň
morálnou odmenou
pohostí!

Človek s presvedčením
ty sám
na srdce ruku
– polož si!

Ezt ne feledd...

Van józan kiút?!
Ezt ne feledd!

Már csak idő kérdése
A cél elérése

Agyakban kavargog
Ezernyi gondolat!

Minden napra jut
Egy egy parányi hódolat!

Sok a vágyakozás
– várakozás!
Ösztönös kivárás!

És – és... bizony
Kevés a számonkérés!

Szavakon túli
igazi tett!!

Itt nem magadért
csatázol
ezt ne feledd!

Gondolatok a karácsonyról...

Ünnepek ünnepe
a szeretet ünnepe!
Karácsony,
keresztyén, mély gyökerekkel
máig ható évezredek múlttal!
– rögzös úttal.

Múlandóság fölött élő Valóság!

Karácsony szeretet ünnepe,
múlt lebeg a parázson,
– sorsunkba szöve!
Mely fennmarad a múlt időben
ige, fohász, ima a sorsformáló jövőben!

Ős reménység, – megújulás!
– már a halál sem tépi nimbuszát.
Meginaghatatlan hit,
szóban, tettben!

Ezért nem adja fel soha hú Krisztusát!

Barátság

*Apró gondolatok
a folyóirat 15 évéhez*

Idő szólogat
– vágyak, álmok
beérett tettek.

Másság – magány
ablakot tör
kaput nyit.

Eszme él
reményt nyújt
teret ad a hit.

– Út és cél
teszteli a lét!

Tisztelet
bizalom
Barátság
– békesség!

Belefér
jól megfér
a dicsértessek.

Nincs alku
habozni tilos!

Ha küzdeni kell,
fejet fel!

A gyenge
önmagával felesel.

Cél erőt lehel
visszhangozva
reá felel.
Bátor vetekszik
meggyőződésből
cselekszik.

Egység
nemzedékeket
szólogat.

Falat bont
– bánatot old!

Női hangon

Magyarországi roma költők verseiből

Burai Katalin (1957-)

Kijelentések

Igazabb a rongyok renyhésége,
ha rendre vágyakoznak megszokottan,
mint a selymek álnok cselszövése:
az elfogadott elfogadhatatlan.
A fodrozódó mocskos pocsolóban
szebb az arc kinlódó gyűrődése,
mint építő jellegű hallgatással
a szempillák bájos rebegése.
Inkább az áttetsző, vékony mellkas!
ha még csákány sem szakíthatja át.
Inkább a belet taposó vérhas!
de nem az öntudatlan jóllakás.
Inkább a Közölhetetlen Én!
ha összetartja az egyediség.

B. Kóté Lilla (1974-)

Figyelj rám!

Ahogy felvonulásban egy-egy hangszer,
Ahogyan a virág minden évben egyszer,
Ahogyan felcsendül a trombitaszó,
Valahogy úgy és ha csak kevésbé, az is elég.
Csak egy pillanatra. Figyelj rám, világ!

Tudod, szeretném elmondani,
hogy a teher már nem nehéz,
hogy néha meginog a láb, de újra felocsúdunk,
hogy menni kell akkor is, ha úgy látod, itt a vég,
és a kezéd munkája után sem csillapszik az éhség.
(Mert ilyen is van ám!)

Figyelj rám, világ, egy pillanatra!
Hadd mondjam el,
hogy a labirintusból egyenes út is kivezet,
hogy nem kell sírni, ha valami fáj
és úgy ébredni fel, hogy rád szakad a semmi.

Csak egy pillanatra figyelj rám, világ!
Engedd, hogy megfogjam a kezéd és megsimítsalak,
sőt ha akarod, ha szabad, meg is ölelnélek.

Nem úgy mint manapság szokás,
hanem őszintén.
Tisztán.
Csak egy pillanatra!

Kalányos Mónika (1973-)

Én

A téli éjszakák
havas leheletébe
burkolom a lelkemet.

Sűrűn hulló hópihék
zuhanó zenéjét halkán,
hangtalan követem.

Letűnt esték
és újhordak harca
villózik át a pocsolján.

Üres úrt
szónek agyam szálaiból
a Bűn, a Vágy és az Árulás...

És az erősen font
rostok ideghártyáján
nem sejlik át a dallam-

hangszikra, mely fellobbanva
célját lelvén megmutatja, hová,
mi mögé rejtettem dalomat...

Ezerfényű hangjával hősín
hárfáján álmodhatna
és felébreszthetné

a téli álmába fagyott
önbecsülésem
józan istenét.

Eigel István rajza

Lakatos Anka (1950-)

Láttam

Jaj neked, ha visszanézel,
lásd ez az én testem...!
És láttam a testét.
És láttam testvéreim nyomorát
húgyszagú alomszalmák gőzébe kötve,
hogy kihült ágyékukat melengették
emlőik üres tarisznyáival,
És láttam szemükben a kihunyó lángot,
az arcuk falába vájt fekete csendet.
És hallottam gyomruk dübörgő zaját,
rohadó tüdejük zihálásával,
éreztem testükre kövesedett bilincset
a megvetésnek.
És ajkukon kicsurgó ízet álmaiknak:
vágyról, kenyérről, emberségről.